

Sygn. akt II KK 296/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

Protokolant Elżbieta Wawer

w sprawie **K. C.**

obwinionego z art. 94 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 5 lipca 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt III W [...],

**uchyła zaskarżony wyrok w zakresie braku obligatoryjnego
rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia
pojazdów i sprawę w tej części przekazuje do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w W.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym z dnia 9 marca 2022 r., sygn. akt III W [...], Sąd Rejonowy w W. uznał K. C. za winnego tego, że „w dniu 23 stycznia 2022 r. około godziny 14:15 w W. na Moście [...] jadąc z kierunku ul. M. w kierunku ul. X. wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 3 ust. 1 pkt 1 Ustawy o kierujących pojazdami w ten sposób, że kierował na drodze

publicznej samochodem marki S. o nr rej. [...] nie mając do tego uprawnień”, tj. wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o kierujących pojazdami i na podstawie art. 94 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1.500 złotych, a na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 220 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym 150 złotych tytułem opłaty sądowej.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 31 marca 2022 r.

Kasację od opisanego wyroku wywiódł na niekorzyść obwinionego Prokurator Generalny, który zaskarżył to orzeczenie „w zakresie braku obligatoryjnego rozstrzygnięcia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów”. Skarżący, działając na podstawie art. 111 k.p.w. oraz art. 526 § 1 i 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w., zarzucił „rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa materialnego, a mianowicie art. 94 § 3 k.w., polegające na odstąpieniu od orzeczenia wobec obwinionego K. C. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów, podczas gdy jego orzeczenie było obligatoryjne wobec uznania obwinionego za winnego popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 94 § 1 k.w.”

W konsekwencji tego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w W.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co pozwoliło na wydanie wyroku na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Zgodnie z art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 2 grudnia 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2021.2328) z dniem 1 stycznia 2022 r. przepisy art. 94 Kodeksu wykroczeń uzyskały następujące brzmienie:

§ 1. Kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd mechaniczny, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny nie niższej niż 1500 złotych,

§ 1a. Kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu prowadzi pojazd inny niż mechaniczny, nie mając do tego uprawnienia, podlega karze nagany albo karze grzywny do 1500 złotych,

§ 2. Tej samej karze podlega, kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd pomimo braku dopuszczenia pojazdu do ruchu,

§ 3. W razie popełnienia wykroczenia, o którym mowa w § 1, orzeka się zakaz prowadzenia pojazdów.

Obwinionemu przypisano odpowiedzialność za wykroczenie popełnione w dniu 23 stycznia 2022 r., a z opisu przypisanego czynu wynika, że K. C. prowadził bez uprawnienia samochód osobowy, tj. pojazd mechaniczny. Konsekwencją przypisania odpowiedzialności za prowadzenie pojazdu mechanicznego bez uprawnienia jest obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów, co jasno wynika z art. 94 § 3 k.w. – przepis ten wprost wskazuje na popełnienie wykroczenia z art. 94 § 1 k.w. Zaniechanie orzeczenia obligatoryjnego zakazu prowadzenia pojazdów, do czego doszło w omawianej sprawie, jest rażącym naruszeniem prawa materialnego, które miało oczywisty i istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Zgodzić się przy tym należy z poglądem wyrażonym w uzasadnieniu kasacji, wspartym orzecznictwem Sądu Najwyższego, że powiązanie przepisów art. 94 § 1 i 94 § 3 k.w. wskazuje na rodzaj pojazdów, których zakaz ma dotyczyć, ponieważ środek karny powinien pozostawać w funkcjonalnym związku z rodzajem pojazdu, który sprawca bez uprawnienia prowadził.

Kierując się powyższym należało uchylić zaskarżony wyrok we wskazanym zakresie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w W. do ponownego rozpoznania. W toku ponowionego postępowania Sąd będzie zobowiązany do respektowania obowiązującego prawa materialnego.

[as]